

Per als catalans, el problema nacional ha de constituir el centre de la nostra actuació política, no podem posposar aquest problema al de la forma de govern, ni per interessos de dreta ni per embranzides d'esquerra, no hem de permetre que passi a segon terme el nostre problema central, que és el de Catalunya

A. ROVIRA I VIRGILI

ANY II N.º 6
Coll-Blanc, 16 de febrer de 1931

BANDERA

...AL VENT DEXFEM-LA EN SENYAL DE LLIBERTAT!

El liberalisme — en el terreny de les idees pures, ben entès — no és pas, ans al contrari, incompatible amb l'Església

CARLES CARDÓ, *Prevere*

Redacció i Administració:
COLL-BLANC, 47 - HOSPITALET

EXCÉS DE LITERATURA?

És un tòpic definir el caràcter dels fills del nostre poble, pintant-los auriolats de seny en el front i de sentit pràctic en les obres. Si això és cert, potser, encara, en sectors individuals, jo no sé pas si aquest sentit pràctic l'endevinaria, avui per avui almenys, qualsevol que de fora estant esguardés amb amor el nostre poble, en les manifestacions de la seva vida col·lectiva. Sembla talment (i parlo de múltiples sectors, en diversos ordres i cada un dels quals sembla prendre's les coses seriosament) com si tot l'esforç s'esmerçés en desacreditar aquesta fama que, posada en revisió modernament, s'ha acordat que no ens honorava.

Allò que honora els pobles moderns—sembla que diguin—és la irreflexió, el tirar al dret, el prescindir de les ensenyances llegades per l'experiència del passat, i fer-ho tot nou, i si per fer-ho s'ha d'acudir a l'extravagància, encara millor.

La Cultura i les valors de l'Esperit! Oh, res com això; la vida pràctica és insuportable, no sóc bo per tractar amb la matèria i el món real! I de la Cultura s'en fa un fi de la vida, en comptes de fer-ne un mitjà per elevar-la, per dirigir-la. Però al cap i a la fi, la vida roman material i corpòria i carregada de toxines pràctiques indiscutiblement.

Però això que, circumscrit en el terreny de les activitats nobles de l'esperit, pot tenir una excusa i produirà com a màxim un cubisme en pintura, un conceptisme o gongorisme en literatura, un barroquisme en totes les arts i les coses, a l'fons encara discutible, és deplorablement sensible que s'apliqui a la vida pràctica i segons aquestes idees pures vulgui orientar-s'hi tota una política, com si no fossin pols oposats la política i la literatura, el món real i el món ideal, el dels fets i el dels somnis.

Una literatura servint una política pot fer grans serveis, és fins necessària, però una literatura convertir-la en una política, em sembla, és igual com tenir un bon vent per navegar, però sense barca.

Jo no sé si la culpa de la desorganització del nostre poble, més que de les passions humanes, no és filla de la nostra generació, literàriament magnífica i, per la mateixa causa, políticament orba, folla i nula.

ELS CATALANS PEL MÓN

És a bastament coneguda aquella dita popular: De catalans se'n troben arreu del món. Evidentment, formen estol els catalans que s'expatrien, cercant fora de la pròpia terra el que en ella no han encertat de trobar. I s'adapten tan fàcilment a les circumstàncies de cada país que són permesos de desplegar les ales i mercès a la seva activitat i al seu talent elevar-se en plànol superior.

El desig d'emigrar és influït en alguns, potser, pel fracàs de les seves més cares esperances i il·lusions, però en els més és degut a aquest afany d'aventurerisme i llibertat que tenim tots els catalans.

Tot el que els és conegut—la Pàtria—els encohibeix. Senten fretura per una lluita continuada, per una lluita que encara que portada a cap amb les més nobles armes—l'esperit i la intel·ligència—no deixa d'ésser pròdiga en emocions.

Ara mateix la premsa del Canadà ens assabenta que un professor català—el Dr. Josep M. Rosell—ha estat nomenat membre del "Research council of Canada" i cap del servei d'epizootias de la província de Quebec, de quals càrrecs ja pres ja possessió.

No cal dir com ha d'afalagar-nos a tots els catalans la nova. És la

primera vegada que un estranger exerceix en aquelles terres un càrrec de tan alta importància; així ho afirmen tots els periòdics canadencs que fan grans elogis del savi català D. Josep M. Rosell, qui amb tot i la seva condició d'estranger exercia ja càrrecs de tan alta importància com el de professor de Bacteriologia de l'Universitat de Montreal i la del departament de Bacteriologia de la Facultat de Medicina, Veterinària i d'Agricultura de la província de Quebec.

Això ens demostra d'una banda l'afany legítim del Canadà, recrutant pel professorat els més sòlids prestígis científics, sia qualsevolga la seva procedència, ensems que posa de relleu les qualitats de l'il·lustre professor, avui un dels homes més eminents en el camp de la ciència mèdica.

La biografia del Dr. Rosell és tan curta com interessant; De jove és atret per Alemanya on és doctorat amb els més alts qualificatius. Retorna a Espanya i ací hi ha un parèntesi en la seva vida d'estudi. Consolidat el prestigi és sol·licitat pels Estats Units i el Canadà alhora, trobant-se més bé en el darrer hi resta momentàniament. Triomfa allí com potser hauria triomfat a Espanya, encara que allí hi troba uns

III CONCURS DE PESSEBRES

DIADA DE REPARTIMENT DE PREMIS

Les vetllades de repartiment de premis dels Concursos de Pessebres s'ha distingit cada any per l'aire selecte que les ha presidit.

Enguany la tradició no ha estat pas trencada. Preveient-ho així, una selecta concurrència la tarda del passat diumenge emplenà l'estatge del *Recés Cultural*, i podem assegurar fermament que no n'eixí pas defraudada.

Inicià la vetllada la secció de senyorettes de la "Schola Cantorum" amb un enfilall de cançons nadalenques cantades admirablement i que foren aplaudides amb entusiasme.

A seguit un elenc de jovenets representà el poema nadalenç del nostre company Josep Janés i Olivé: "Allà dalt de la muntanya..." del qual els llegidors en trobaran una crítica en la secció de teatre del vinent número.

El públic tributà als intèrprets i autor una càlida ovació.

La "Schola Cantorum" donà un concert amb aquella justesa a que ens té acostumats i que ha fet concòrdie uncs deir fundades esperances en tothom. El públic subratllà totes les cançons amb aplaudiments i en acabar homenatjà amb una imponent ovació la tasca dels cantaires i del seu Director, mossèn Pere Bres i l'acompanyament, mossèn Josep Galdré.

Acabat que fou el concert, es procedí a l'acte de repartiment de premis del tercer Concurs de Pessebres. S'assegueren a la presidència varis membres del Jurat que enguany era integrat per: Mossèn Florenci Baulcells, *President*; Mossèn Pere Bres, senyors Ricard Lluch, Marian Reichach, Joan Cesari, Aleix Bertrán i Francesc Soler, *Vocals*, i Josep Janés i Olivé, *Secretari*.

Aquest darrer llegí la següent Memòria del Tercer Concurs de Pessebres:

"Temps de Nadal, temps de cançons, digué el poeta ben justament. Temps de cançons que vol dir temps de música i de poesia, temps de somni i d'il·lusió, propicis a tot allò que infon en l'esperit una emoció estètica.

I d'aquesta emoció experimentada per tothom, que es tradueix en una franca alegria interior, el poble en fa un art, com el fan els poetes en la seva esfera i els artistes en el seu camp. Art, que encara que de fàcis incomparable al de l'artista, al del poeta, representa, evoca un món de visió, conegut pels llibres i per les prèdiques i que cadascú, excepte l'artista de professió, adapta a les circumstàncies que l'envolten. De

estímul oficials que en la seva pròpia terra potser no hauria trobat.

Tanmateix és ben interessant aquest aventurerisme català que porta a altres terres un ressò de les valors i activitats nostrades. Per això ens ha semblat escàient de recollir la part que ens pertocava del llor aconseguit per aquest metge català, que en qualsevol contribuirà al bon nom de Catalunya i de les seves aptituds educadores.

l'alegria interior n'esdevenen àgils les mans i fresca la ment, i d'aquesta agilitat i força espirituals en neix el pessebre, tribut anyal de les llars cristianes a la diada assenyalada.

A promoure l'afecte envers aquesta tradicional costum, tant cristiana i tant catalana, vénen els concursos de la Congregació Mariana que de tres anys ençà venim celebrant sense interrupció i cada nou hivern amb més entusiasme i més embranzida.

Si tinguéssim de comparar la quantitat dels inscrits durant els tres concursos celebrats, caldria que avui ens planyéssim del poc nombre que enguany s'ha assolit.

Després d'un any en què el nombre d'inscripcions, entre grans i xics, ultrapassava dos centenars, aquest pren una aparença de cosa minsa i ridícula.

No és la quantitat, sinó la qualitat la que dona el caràcter a les coses. En pessebres, però, la regla fa excepció. La quantitat hi és una nota de primera necessitat.

Les poques inscripcions fan temer un general desmenjament, un refredament espiritual als aires tradicionals, que podria resultar, funestíssim per les nostres coses d'aire clàssic, massa ensorrades ja per les ridícules carrincloneries modernistes.

Caldria que en anys successius no es repetís el que, en aquest, ha resultat la nota discordant.

Caldria que tothom llancés a recó els prejudicis forjats per incomprendibles personalismes, que només es comprenent en les discòrdies d'infants i procuressin amb el seu esforç, que els nostres concursos resultessin, tant per la qualitat com per la quantitat, dignes d'ésser aparellats amb els de qualsevol altra agrupació similar.

Si la quantitat ens ha fet dir aquestes paraules, no gaire agradoses certament, la qualitat dels pessebres inscrits ens fa llançar al vol les campanes de l'alegria.

Certament, cada any anem constatant un avenç formidable en els pessebristes assiduus. Tothom serva un fresc allionament dels pessebres que altres anyades han resultat distingits i, amb un ànim de millora-

PARAULES DEL MOMENT

MESQUINESES

Adreçada a la nostra persona hem rebut en la redacció una lletra escrita en termes no gaire correctes.

El nostre comunicant, que signa Joan Mañà, vé a dir en resum, que BANDERA, amb l'excusa d'adoptar una posició equilibrada vol restar forces a l'esquerra per afegir-les a la dreta.

És feina vana molestar-se en respondre a un personatge que té una ànima tan petita que de la posició de BANDERA en diu una posició equilibrada. Què entén, el nostre comunicant, per equilibrat?

BANDERA va definir-se ben clarament des del primer número. No és d'esquerra ni de dreta, és purament catalanista. I d'això se'n diu fer equilibrat?

BANDERA no treballa per fer republicans ni per fer monàrquics, treballa per fer catalans.

Les lluites intestines, de dretes i esquerres, pels catalans són una cosa mesquina. Nosaltres, que tenim aquest tan gran ideal per assolir, no podem rebajar-nos al nivell dels qui no tenen per resoldre cap qüestió transcendental com és el nostre problema.

I d'adoptar una posició enlairada en diu, el comunicant, fer equilibrat? No seran més equilibrats aquells qui avantposen una qüestió secundària a un fi immediat? Els qui del problema nacionalista en fan un joc de caramboles? Els qui obliden que són catalans per recordar-se només del partit a què pertanyen en el camp de les idees mesquines?

Ai, amic: BANDERA té un ideal més enlairat; BANDERA lluita pels ideals de Catalunya i no per les conveniències d'uns homes.

BANDERA us diu que no seran—ni són—els esquerrans ni els monàrquics els qui assoliran el triomf. Els qui faran triomfar la Catalunya seran els catalans.

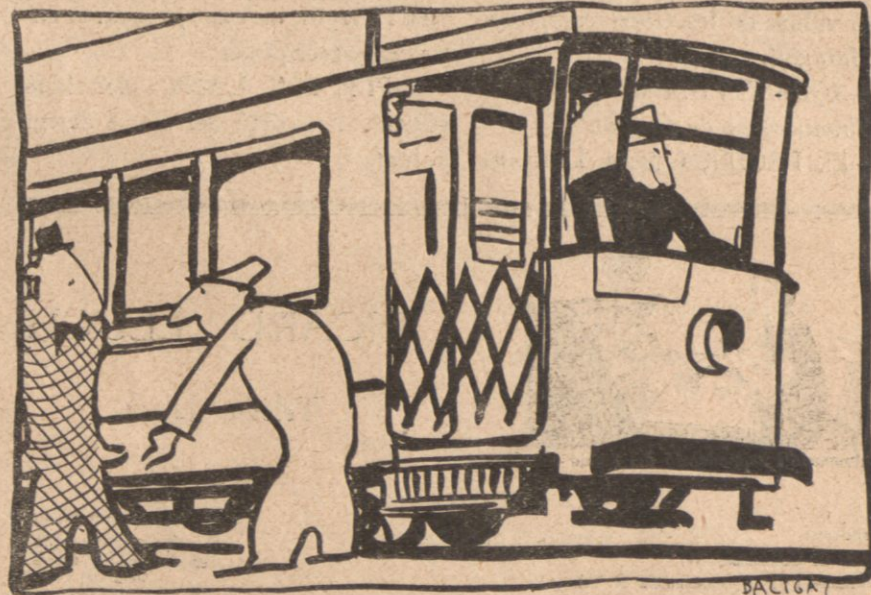
Josep JANÉS I OLIVÉ

ment propi, procuren treure partit de les lliçons apreses.

Vet aquí el fruit immediat que perseguïem en iniciar aquesta cadena de concursos, que tant-de-bo no tingués de trencar-se mai per cap causa estranya.

Amb quina joia assenyalem, també, els pessebres d'infants! Els petits pessebres que són de debò els

(segueix a la darrera pàgina)

—Esteu més gros!
—Es que m'he passat als de la llei seca.
—Ah, sí? Fa gaire que no beveu?
—Demà començaré a no beure.

10 cèntims